

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

Стенограма

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н

С Ъ В Е Т

С о щ и я,

20 декември 1986 година

С Ъ Д Р Ж А Н И Е :

	стр.:
1. ПРИСЪСТВУВАЩИ	3
2. ОТКРИВАНЕ И ДНЕВЕН РЕД	4
3. ОБСЪЖДАНЕ НА ПОСТАНОВКАТА НА ПИЕСАТА "СРЕБЪРНА СВАТБА" ОТ А. МИШАРИН, ПОС- ТАНОВКА НА Н.А. НА СССР ОЛЕГ НИКОЛАЕВИЧ ЕФРЕМОВ	
Младен Киселов	5
Гочо Гочев	7
Владимир Каракашев	8
Таня Масалитинова	10
Стефан Данаилов	11
Маргарита Дупаринова	13
Николай Люцканов	14
Димитър Канушев	15
Асен Миланов	15
Олег Ефремов	16
Дико Фучеджиев	17
4. ЗАКРИВАНЕ	
Дико Фучеджиев	19

ПРИСЪСТВУВАЩИ:

ПРЕДСЕДАТЕЛ . ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

БАНЧО БАНОВ
КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ
ЛЮДМИЛ ПЪРВАНОВ
АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА
ПЕНЧО ЛИНОВ
КОНСТАНТИН ИЛИЕВ
НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ
ЕНЧО ХАЛАЧЕВ
МЛАДЕН КИСЕЛОВ
АСЕН ШОПОВ
СТЕФАН ДАНАИЛОВ
ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ
ГАЛИНА АСЕНОВА
АТАНАС ВЕЛЯНОВ
АСЕН МИЛАНОВ
ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА
МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА
САВА ХАШЪМОВ
АНДРЕЙ ЧАПРАЗОВ
АДРИАНА АНДРЕЕВА
ГОЧО ГОЧЕВ
ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ
ДИМИТЪР КАНУШЕВ
РОЗА СИРОТА
ОЛЕГ ЕФРЕМОВ
ДАВИД БОРОВСКИ

ОТСЪСТВУВАЩИ:

ВИОЛЕТА ГИЦДЕВА
ИВАНКА ДИМИТРОВА
СЛАВКА СЛАВОВА
ВЕЛКО КЪНЕВ
ЮЛИАН ВУЧКОВ
ЛЮБОМИР ТЕНЕВ

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

СТЕНОГРАМА

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н

С Ъ В Е Т

Състоял се в Заседателната зала на Народен театър
"Иван Вазов" на 20 декември 1986 година

НАЧАЛО: 20.15 ч.

КРАЙ: 22.15 ч.

О Т К Р И В А Н Е :

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Другарки и другари,

Откривам Заседанието на Художествения съвет
като предлагам следния

Д Н Е В Е Н Р Е Д :

1. Обсъждане на постановката на пиесата "Сребърна сватба" от Ал. Мишарин, постановка на н.а. на СССР Олег. Н. Ефремов;
2. Разни.

Имате ли други предложения? – Няма.

Гледахме представлението и имаме пресни впечатления, така че предлагам да започнем обсъждането без дълги паузи, тъй като времето напредва.

Имате думата!

МЛАДЕН КИСЕЛОВ:

Смятам, че появата на това заглавие в афиша на Народния театър внася един качествено нов момент и това искам най-напред да отбележа като един положителен факт. Второ, при срещата си с тази драматургия нашите актьори имаха възможност по време на репетициите да се срещнат и да подишат въздуха, предизвикан от промените в съветската страна, които се считат за изключително полезни за общата атмосфера в нашия театър. От тази гледна точка бих искал да изкажа своите съображения по репетицията, която гледахме преди малко. В актьорско отношение от професионална гледна точка аз смятам, че репетицията не беше на особено добро ниво. Смятам, че още трябва да се работи по линия на постигане на хармонията на цялото. Художествената цялост на спектакъла засега се постига по един механичен път, тоест по начина по който е поставено всичко, актьорите все още не са се отпуснали. За мен постигането на естественото течение на живота на жизнените процеси, които са предмет на разглеждане в постановката, начинът по който е построено търсенето на един дълбоко и внезапно проявяващ парадоксите си живот ми се струва че е първото, което ще даде плодове не веднага. Смятам, че начинът по който е работено, заложените в актьорите зърна ние ще видим рвализирани след време. Особено това се отнася за първата част на спектакъла. Аз смятам, че спектакълът във вида му днес дълго не установява контакт със залата, това е главното върху което трябва да продължи работата, според мен. Във втората част, която и драматургически е по-добра, нещата идват на мястото си и ние започваме не само

рационално, но и емоционално да разбираме за какво става дума. Аз смятам, че в експозицията на спектакъла актьорите се нуждаят от една по-голяма яснота и от едно по-голямо спокойствие когато излагат пред нас основните сили, които по-нататък ще се разразят. Твърде дълго продължава тази неясна експозиция плюс някои възрастови несъответствия, които са много явни при Марин Янев и Красимира Петрова. Човек, който не познава пиесата може да се заблуди, тъй като възрастовите несъответствия играят много голяма роля при постигането на жизнените основи на всеки герой. Смятам, че втората част определено е по-ясна и там като че ли спектакъла малко по-различен е станал. Това е по конструкцията на цялото. По отношение на отделните изпълнители смятам че имаме някои много силни и точни попадения още при разпределението. Трима души тази вечер бяха в много добра форма. За мен това бяха Борис Луканов, когото виждам за първи път на наша сцена толкова точно разпределен и толкова убедителен. Присъствието на Черкелов създава един много необходим център, той усеща това и дългия период в който е отсъствувал според мен бързо ще бъде наваксан. Имаше някои много силни моменти, които ми дават надеждата, че това ще стане една от неговите най-силни роли. За мен много точно и в известен смисъл изненадващо работи Жоржета Чакърова. Смятам, че това е една от стабилно развиващите се актриси в нашия театър, актриса, която желае да успява във всяка нова задача и да разкрива нещо ново от себе си. Ако бъде преодолян възрастният момент, Марин Янев според мен, също прави една много сполучлива и интересна роля. Мисля, че тази чувствителност, която е във въздуха на днешната репетиция е много важна за понататъшното развитие на представлението. При жените има все още известно объркване. В цялото присъствие на Ванча Дойчева мисля, че има нещо, което вече е намерено. Дълго може да се говори, защото в репетицията усетих един заряд, от който очаквам при среща с публиката да се получи този взрив, който би

трябвало да ни зарадва. Когато приемахме пиесата и по време на работата над нея се чуваха гласове, че това не са наши проблеми. Аз смятам, че това са наши проблеми, тъй като ние строим същото общество и е много странно когато успехите наричаме наши, а неуспехите – не наши. Дълбоко не съм съгласен, смятам че в тази история, която ни се показва име нещо извън сюжета и в това се разкрива богатството на това произведение. Смятам, че ще се получи вълнуващо представление, в което силните неща ще бъдат повече от нещата, които съдържат въпроси без отговор. Тук се съдържат повече зърна за бъдещето, отколкото на този етап можем да си представим. Радвам се, че мъчителното раждане на тази постановка все пак се състоя, защото можеше и да не се състои. На добър час на всички, които участвуват в това дело и на всички, които вярват в неговия успешен край независимо от трудностите.

ГОЧО ГОЧЕВ:

Искам да продължа мисълта на Младен Киселов за необходимостта на тази пиеса. Събитията бързат и театърът е на своя бост. Той не е закъснял, прави чест на театъра, че се е спрял на тази пиеса. Разбира се, един по-подробен анализ може да открие редица слабости в първата част – разточителна е. Има дори сюжетна неяснота. Във властта на режисьора е това да се подобри, като методология да се изяснят някои неща. Но във втората част нека умуват естетите, къде свършва публицистиката и къде започва голямата драматургия. Лично на мен ми харесва. Олег Николаевич търси кулминацията на драматичното сълъкновение, и то по един изстрадан от героите път. Това е една тема, която е много актуална. Това е темата за отговорността, за съвестта, за властта. И така силно изявени драматически характери – това е драмата на нашето време. Мисля, че всички актьори играят добре. Има едно плътно взаимодействие между

характерите. Нямам никакви бележки по втората част. Много ме развълнува. У нас вече се търсят не само "Новини", но и "Правда" и то с много по-голям интерес. Тези проблеми предстоят и на нас. Това исках да кажа - първата част ме отегчи. Учудих се какво ще стане. Но втората част е едва ли не едно самостоятелно произведение. Не се щади авторът - каквото мисли го пише.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ:

Мисля, че на 23 декември на сцената на Народния театър ние ще станем свидетели на две знаменателни събития. Първото е, че една от последните пиеси на съветската драматургия, пиеса която задъхано върви по следите на бурните събития, които стават в съветската страна ще стане достойние и на нашия зрител и аз нито за миг не се съмнявам, че това са проблеми, които вълнуват и нашето общество. Не смятам, че това трябва да се доказва. Вторият момент е, че на наша сцена се явява такъв творец като О. Ефремов, който носи МХАТ-овската методология - метода на действияния анализ - нещо към което българските актьори и особено тези в Народния театър имат особен пиетет. Мисля, че пиесата е от тези, за които се казва че са честни пиеси. В нея има и публицистичен патос и актуалност макар че на фона на последните събития в съветската страна социалният анализ на автора ми се вижда вече като че ли малко преодолян. Тази пиеса е пиеса сапър, от тези сапъри, които първи преминават за да обезвредят мините и загиват, но благодарение на тях след това минават другите. Аз не се съмнявам познавайки развитието на съветската драматургия, че ще се появят тези пиеси, които по-дълбоко психологически и с по-голяма обобщаваща сила ще заговорят за тези знаменателни времена в развитието на съветското общество. Но ние трябва да бъдем благодарни на Мишарин и на Московския художествен театър. Познавам

първия вариант на пиесата и виждам, че тук извънредно много е обогатена. Това още веднъж доказва толкова оспорваната от нас теза, че театърът не може да помогне на автора в основни неща. Мисля, че работата на МХАТ върху пиесата е доказателство за противното. Пиесите, дори и тези на Чехов, се раждат в театъра, изключенията само потвърждават това правило. Аз мисля, че сега спектакълът е в процес на развитие. Днес ние гледахме един незавършен етап от това развитие. Имам една бележка към постановката и по-точно към отделните изпълнители. Ясен е режисьорският замисъл, ясни са и контурите на образите, но някои от актьорите все още играят представите си за тези образи а не самия образ. Липсват още редица детайли и тънкости. Чувства се една нервност и много важни акценти пропадат. Първата част е по-слаба по автор. Тя е доста повествователна, даже прилича на радио-пиеса. Олег Ефремов трябва да помисли върху някои акценти, за да станат по-точни взаимоотношенията между героите, тоест началото на взаимоотношенията, изобщо позициите от които те тръгват един срещу друг. Например не стават ясни отношенията между героя на Черкелов и жената на героя на Борис Луканов. Първата част общо взето, минава доста съзерцателно. Втората част е значително по-добра, има много силни моменти и в Черкелов и в редица от другите изпълнители. На мен не ми хареса началото на втората част. Според мен тук се намесват едни неуместни водевилни нотки. Може би има нещо сатирично, но аз не го долавям. Подразни ме. - Нещо полуестрадно. Марин Янев според мен, още играе представата си за образа. Разбирам какво играе; но това са само контурите, доколкото знам той е влязъл в пиесата доста късно. Луканов в първата част не загатва в достатъчна степен сложността на характера, която се разкрива във втората част. Това не е случаен герой-той има своето чувство за чест и достойнство. Това проличава във финала. Не бих могъл да говоря по-подробно за останалите изпълнители. Искам все пак да подчертая, че гледаме един етап от работата над спектакъла. Искам да успокоя Олег Ефремов, че

при срещата с публиката спектаклите показват качествен скок. Хубаво е, че този спектакъл говори за проблеми, които вълнуват и нас. Той действително е на равнището на репликата, но, но е много важно да се сложи едно начало. Спектакълът ще има силен отзвук сред нашата общественост и особено сред някои среди, тъй като макар и да се движи на принципа "казвам - недоизказвам", авторът ни казва много неща, защото в определени периоди от развитието на обществото има неща, които трябва да се кажат на по-висок глас. Мисля, че това ще бъде и значението на този спектакъл.

ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА:

Тук е цветът на нашата критика и това, което се каза е умно и правилно и аз няма да говоря за драматургията и за значението на пиесата. Искам да кажа, че за първи път имаме едно цялостно възприятие за пиеса и спектакъл. Мисля, че това ще бъде един великолепен спектакъл, макар че има неща които трябва да се доработят. Аз добре познавам пиесата и смятам че не е чак толкова голяма разликата между двете части, даже и драматургически. Но има моменти, където просто акустически се губят някои неща, не се чува а има подробности, които не са с такова маловажно значение. Трябва по-ясно и високо да се говори. Затова се получава това "какво? защо" и така нататък. Струва ми се, че основното в първата част е отсъствието на тревогата - те не знаят какво се е случило, той е свален от работата но не е известно къде отива. Те се държат на него, защото той им помага, има закалката. Това е основното - не зная каква е тази тревога. Смятам че първата част е с повече достойнства, но не стига акцентът. Да се покаже, че не е съвсем спокойна тази сватба. Те не знаят какво се е случило. Ако това се изясни - тогава всичко ще бъде точно, защото всичко е построено великолепно. Във втората част също има някои неточности. Някъде ги има - някъде - не. Борис Луканов, когато

става от масата изведнъж в следващата сцена отново седи на стола и започва да яде. Не разбирам защо се връща, защо става и т.н. Губи се причината защо така се е променил. Когато чува по телефона, че е свален трябва да има някаква промяна в поведението му – да пуши или нещо друго, да заговори по друг начин любезно или друго нещо, но трябва да има промяна. Неговата промяна просто не ми харесва. После, когато влиза майката с тези ужасни думи не може така да стои. Тя се държи както преди без да обръща внимание на нищо. На нея ѝ е ясна обстановката и когато сваля портрета му трябва нещо друго да се направи, а не да стои. Ето такива слабости има. Струва ми се, че всички играят великолепно. Някои сега са по-подготвени, други – не, но си личи един сериозен ансамбъл. Просто трябва още малко да се доработят такива дребни неща, каквито споменах. Ако може вземете и понеделника за репетиция и то с публика, защото тя е нужна на актьора. Може би ще има аплодисменти на някои места или ще започнат да си излизат. Има едно нещо, което ме смущава и то е драматургически – това е призрактът на майката. В такава съвременна остра пиеса, където всички са поставени на такива позиции и действително трябва някаква силна антитеза, лично на мен изходът с този призрак не ми харесва. Вина тук няма нито режисьорът, нито актрисата. Това е един голям спектакъл и ще има голям успех сред публиката. Но трябва да узреят тези акценти, които по смисъл ще доближат до зрителя проблемите. Това е чисто режисьорска работа.

СТЕФАН ДАНАИЛОВ:

Убеден съм, че представлението ще върви напред. Характерите, които са построени, сложното присъствие ще вървят нататък. Но има една определена неяснота за началото. Може би в голяма степен не достига до нас това, което се говори. Акустиката ще бъде винаги такава и с публика и без публика. Дълго време аз не разбирам едно основно нещо – политическите и държавни функции на тези двама герои в това място. Необходимо

е по-рано да влезе информацията, че единият е първи секретар, другият председател на еди-какво си. Но в България първи секретар на район е почти нищо на практика. В СССР район е голяма територия. Някъде до идването на Борис Луканов трябва да се разбере, че той е кмета на района, а другия е първи секретар. Това ми се струва, че е най-необходимо за информация на зрителите. Много постепенно в час и половина идва информацията, че той ги е подкрепил. Хубаво е да се знае от самото начало какви функции имат те. Не толкова ми действа това, че той е сменен или не, а че тук ще дойде нещо, което те не са виждали 25 години. Но представете си в един малък край на България да дойде едно такова лице какво би било очакването. А колегите малко го пропускат този факт. Като се каже Виборнов, това трябва да е три пъти по-силно от Важнов. По начинът, по който Ефремов го казва очакваш някакво чудовище, а пък той се оказва един обикновен човек. Това не е случайно. Респектът, който излъчва той трябва да се види на сцената. Декорът на Боровски е прекрасен, но отново повтарям – в наши условия не отговаря на възможностите на този човек. Това не може да стане детски дом, не внушава богатството на такъв ранг човек. Затова точно трябва да се знае какви политически и държавни функции имат двамата герои. И още нещо за майката. Като четох пиесата имах усещането, че се говори за чистотата на майка Русия. Тук в началото с този почти рецитал малко шокира. Може би трябва да бъде по-интимно обръщението ѝ, а не към залата, защото това не прави усещането емоционално, а даже лъха малко студенина. Не достатъчно е влизането в разгара на конфликта след монолога на Черкелов. Просто като че ли спира действието, а една нормална пауза би изиграла по-голяма роля. Това тук пречи на влизането на Марин. Процесът на работата през тези два месеца и половина вървеше главно с проблеми, но аз не смятам, че те са изиграли лоша шега на колектива. но аз отдавна не съм виждал своите колеги така концентрирани и много малко им трябва, за да влязат във върнатата крачка, в това което трябва да правят.

В диалога между Марин Янев и Борис Луканов, които са в лявата част на сцената много разсейва това движение на декора и на жените от другата страна. Изпускат се важни неща. Притесняваше ме и постоянното пеене на Галя във втората част по време на диалога. На добър час на представлението и съм убеден, че успехът е налице.

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА:

Има какво да се говори за работата, но аз искам да кажа друго нещо. Първо, това е голяма крачка в нашия театър напред, че имаме възможност да работим с представители на МХАТ. Това не се случва често. Второ, това е една изключително трудна пиеса и това, което искам да кажа е, че в този период, в който тя се работеше в театъра цареше една стегната дисциплина. Др. Олег Ефремов дойде скоро, но аз смятам, че всички ние трябва да благодарим на др. Роза Сирота, която показва един начин на работа, който за нас едва ли е непознат. Това даде отражение върху работата и поведението на целия театър. Сигурно е имало трудности, защото от една страна задачата е трудна, от друга ние сме съвсем непознати хора за нашите гости и аз бих била много благодарна да чуя какво е тяхното мнение за работата на българските актьори. Това не е без значение за резултата от работата. Има какво още да узрява в представлението, ние никога не сме били напълно готови при една такава среща преди премиерата. Но с голямо възхищение приех колегите си на сцената, майсторството което имат те. Например, Ружа Делчева, която е огромна фигура в българския театър, Жоржета Чакърлова също направи нещо интересно и невидяно от нея на наша сцена. Особено приятно е присъствието на Галя, която не така често е имала големи задачи, също и на Красимира Петрова. Разбира се, има какво още да зрее във всичките образи. Много силно е присъствието и на мъжете. Искам да

кажа, че това е един голям плюс за нашата работа в този период от времето и искам да благодаря, макар че не участвувам, за това, което нашето управление е направило. И от сърце да благодаря на Олег Ефремов, Роза Сирота, Давид Боровски, на всички които са дошли с една добра воля, която личи във всичко. Смятам, че такива срещи ние трябва да имаме и друг път.

На добър час!

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ:

На всички е известно, че българският театър винаги се е обогатявал от великата школа на съветския театър и сега това става. Искам да присъединя гласа си към всички положителни оценки, които бяха направени тук за мащаба на работата, за работата като същност на нашата социалистическа душевност. Аз си обяснявам изказването на тези критични бележки с желанието да излезе всичко добро, хубаво още по-добро и по-хубаво. Искам да отбележа само две неща. ИТ се нуждае от богата разработка на човешки характери. Работата извършена от Олег Ефремов и Роза Сирота и от целия колектив в богатото русло на Народния театър. Мислех си докато наблюдавах репетицията дали спектакълът ще се гледа. Не зная дали конкретизацията на проблемите ще вълнува. Не съм убеден, защото и проблемите са други и при нас имат друг профил, но общата критическа насоченост съм убеден, че ще вълнува дълбоко, защото обновителните процеси са и в нас. Второто нещо е солидността на актьорското присъствие на сцената. Редица актьори се откриват по нов начин, интересно и дълбоко, и за мен недостатъците са главно в това, че някои още играят представата си за образа. Но това е въпрос на етап, на няколко завъртания. При срещата с публиката ще се отпуснат актьорите. Силата на тази постановка е в пълната правда на живота. Убеден съм, че ще имаме една великолепна премиера и пожелавам на добър час на екипа!

ДИМИТЪР КАНУШЕВ:

Аз едва днес се запознах с пиесата от спектакъла. Много съм чел за нея. Не мога да кажа как е работено, но напълно споделям разбирането за художествения характер на публицистиката. Тази пиеса несъмнено съдържа в много голяма степен публицистичен нерв, граждански проблеми. Съгласен съм, че първата част не е доработена, и по автор. Много късна експозиция, а останалите неща са въпрос на една-две репетиции и среща с публиката. Дори искам да кажа, продължавайки разсъжденията за публицистичния характер на пиесата, че има богата разработка на характери и от там не ми достига публицистичната острота на спектакъла. Несъмнено пиесата е нужна за нашия зрител и ще отговори на много тревожни въпроси, които всеки си задава. Като репертоарно заглавие смятам, че тя е успех, макар че споделям всички резерви, които имаме към тази пиеса като цялостно и сложно художествено произведение. В нашия обществен живот се появяваха такива пиеси при подобни възлови моменти. Съгласен съм с Владо Карашев за мисълта за сапъора. Това не значи, че трябва да подценяваме художествените качества на творбата. Много силно впечатление ми прави ансамбъла, който режисьорът е успял да изгради. Поради сложността на взаимоотношенията, на характерите мисля, че имаме един МХАТ-овски спектакъл с една съвременна интерпретация. Пожелавам на добър час на Олег Ефремов и на цялата трупа.

АСЕН МИЛАНОВ:

Мога само с възторг да говоря за това, което гледах. Разбира се, всичко което се каза има своите стойности. Ще се вземат много неща предвид. Самите създатели на този спектакъл виждат къде и какво може да се подобри. Искам само да кажа, че това е една много добра драматургия. Това е драма.

Днешната драма без публицистичен оттенък не може да мине. Обществото се строи и ние го строим заедно. Мисленето ни е едно, но когато има драма, има строеж на човека, на себе си, на характери. Като видях колегите си аз се зарадвах много. На такова високо професионално ниво е работата, че може би се променя и нивото на самия спектакъл. Ще имаме изтегляне нагоре във всякакъв аспект. Като сравнявам изказванията виждам, че критичните отношения са главно към първата половина на първата част. Почти я няма сребърната сватба. Аз от самото начало трябва да видя, че се готви едно тържество, за да се стигне после до прозрението. Това вече се отнася до строежа изобщо на характера и на човека. Това може би е по отношение на това има ли или няма спектакъл. Чудесна е тази съветска пиеса на българска сцена, тя ще изиграе огромна роля за нас. Но трябва да се погледне някъде в смисъл, че интонациите са малко руски. Ударенията отиват натам. Не съм знаел, че има такива конфликти и новото, което виждам в пиесата е, че цялата предварително е разработена със съзнанието за една творба. Когато нещо не е случайно, то не може да падне. Ще имаме голяма актьорска победа, независимо че е с такава хубава режисьорска подплата. Наистина трябва да се продължи контактът на нашия театър с МХАТ. На година трябва да се правят по два такива спектакъла. На добър час! Аз мисля, че това не е сапърска работа, даже напротив, смятам че тази пиеса ще стане класика.

ОЛЕГ ЕФРЕМОВ:

От всичките бележки, които вие направихте, аз мисля че вие много правилно оценявате пиесата. Положително много важна е тази първа среща със зрителите. Как българският зрител ще го възприеме, защото даже и у нас тя се възприема определено образно, а след конгреса започна да се възприема по

се възприема по друг начин. Сега намира съвсем друг израз. Но като всяка съвременна пиеса обезателно търси връзката със днешното настроение. Затова мисля, че това е определящото. И сигурно актьорите у вас са достатъчно живи, чувствуват зрителната зала и зрителната зала трябва да постави своите акценти. Това е интересно за мен. Трудно е да се направи нещо с първата част, но може да се съкрати още. И аз може би ще съкратя нещо. Това ще уточним, защото вашите бележки са справедливи, но аз не знам какво ще се получи. Сега е най-важният период, когато всичко се превръща в чувствата на актьорите и е много важно те по-смело да вземат всичко в свои ръце. Забележките, че не се чува ще проверим до премиерата. Ще продължим работата, защото днешното представление е полезно в това направление. Утре ще репетираме вечерта с публика и аз мисля, че няма да е лошо, ако във вторник сутринта направим още една репетиция преди премиерата. Възможно ли е това? Трудно ще е? Аз мисля, че понякога това е полезно – да се отдаде излишното напрежение и премиерата да мине по-леко. Това, което ще изиграе своята роля и е много важно сега е да се срещнем с публиката. Защото природата на актьора е такава – да се сблъсква със зрителите. Благодаря ви за днешното обсъждане.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Тази постановка е резултат на сътрудничеството между Народния театър и МХАТ. Аз искам да изразя нашата благодарност на целия постановъчен екип и на А. Смелянски, затова че те ни свързаха с това заглавие и с неговия автор. Художественото осмисляне на тези събития, ставаци в СССР е резултат на един продължителен период от време, но няма никакво съмнение, че в тази пиеса е заложено едно много сериозно начало. Не само публицистично, но и художествено и дълбоко драматично. Имам предвид дори и самата драма на главния герой.

Това е неговото огромно разочарование, което изпитва при срещата си с всички тези неща, преминали през живота на съветското общество и голяма част от които са имали не хуманен характер, въпреки че са правени в името на човека. Това е драмата на Важнов и на всички други герои от този тип. Така че аз съм сигурен, че пиесата ще получи много широк отзвук сред нашата театрална публика и културна общественост. Тя е едно професионално произведение и то на много добро ниво, а нейната реализация ѝ осигурява един сценичен живот, който е на значително по-високо ниво от текста. Имам предвид режисьорската работа и работата на актьорите. Може би забелязахте, че има едно много сериозно присъствие на актьорите на сцената не само когато имат реплики, но и когато са свободни от тези действия. Това само по себе си значи, че всеки има своето място във всеки момент и няма съмнение, че това е резултат на една дълбока и сериозна творческа работа. Тази творческа работа, началото на която постави Роза Абрамовна и която сега завършва Олег Ефремов. Не е излишно да се каже, че постановъчната работа мина през много трудности. ■ Това не интересува публиката, но ние знаем че в последния момент бяха сменени основни изпълнители. Изпълнителят на главната роля отсъствава през голяма част от репетиционния период. За чест на постановъчния екип всичко беше преодоляно и не стана причина за прекратяване на нашата работа. Всички тук изразихте своите възгледи и направихте конкретни бележки. Вероятно сте забелязали, че има противоречиви мнения, но това е нормално. Аз смятам, че е създадена сериозна и здрава основа – професионална и творческа на този спектакъл. Трябва му само среща с публиката и уточняване на някои неща, което режисьорът ще прецени сам. Аз смятам, че мога да изразя общото мнение на Художествения съвет и на всички, които присъствуваха на тази репетиция, че ние можем да бъдем доволни от тази творческа среща, която беше

наша цел и която ще ни служи като опора и в бъдещите срещи, а и като повод да ги търсим. Аз смятам, че мога да го направя от името на ръководството на театъра и от името на целия колектив на нашия театър, затова искам най-искрено и сърдечно да изразя нашата благодарност на целия творчески екип – Олег Ефремов, Роза Сирота, Давид Боровски и на нашия приятел А. Смелянски, който за нас е източник на [REDACTED] информация за състоянието на съветската драматургия. Не се съмнявам, че тази постановка ще се превърне в [REDACTED] сериозно постижение на нашия театрален живот.

Има ли други мнения и предложения по този въпрос? – Няма.

Ако някой има нещо предвид извън обсъждането на "Сребърна сватба", може да го представи сега под точка "Разни". – Няма.

Тогава в заключение искам да благодаря на всички за изказаните мнения, които без съмнение ще се окажат полезни за представлението и закривам заседанието на Художествения съвет!

ДИРЕКТОР:

/Д. Фучеджиев/